

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. S., „X“**, zastoupený Mgr. Bc. Michaellem Kisem, advokátem se sídlem Riegerova 229, Chomutov, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, Děčín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.1.2010, č.j. 14222/SČaKŽÚ/2009-3, JID 1580/2010/KUUK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu ze dne 6.1.2010, č.j. 14222/SČaKŽÚ/2009-3, JID 1580/2010/KUUK, se **zrušuje pro nezákonnost a vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10 640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.1.2010, č.j. 1422/SČaKŽÚ/2009-3, JID 1580/2010/KUUK, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Statutárního města Chomutov, Komise k projednávání přestupků ze dne 8.9.2009, sp. zn. CJ MMCH/11337/2009/745, tak že výrok po změně zní, že žalobce je vinen z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 18.5.2009 kolem 18:30 hodin před domem čp. 3900 v ul. S v Ch hrubě slovně napadl pana M.M., nar. „X“, adresa trvalého pobytu S, Ch a řekl mu, že je „pubertácký hovado, debil a krypl“, což pana M. urazilo na cti. Podle § 49 odst. 2

přestupkového zákona bylo žalobci uloženo napomenutí a současně mu byla dle § 79 odst. 1 přestupkového zákona uložena povinnost nahradit státu náklady řízení s projednáváním přestupku spojené ve výši 1.000,- Kč, splatné do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce v žalobě plně napadá rozhodnutí žalovaného, a to v otázce vinny, kdy žalovaný změnil rozhodnutí prvoinstančního orgánu pouze tak, že pozměnil výrok rozhodnutí, ve kterém doplnil konkrétně urážlivá slova, která měla za následek údajnou urážku na cti pana M.

Žalobce v žalobě namítá, že oba správní orgány rozhodovaly na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, kdy o jeho vinně prvoinstanční orgán rozhodl pouze na základě výpovědi pana M., který byl v řízení před správními orgány navrhovatelem, a jeho družky, přičemž se nezabýval otázkou jejich důvěryhodnosti. Žalobce zdůrazňuje blízký vztah pana M. a svědkyně (jedná se o druhu družku, kteří spolu plánují založení rodiny) a vzhledem k tomu, že celému incidentu nebyl přítomen nikdo jiný, je dle jeho mínění nutné zkoumat pečlivě svědeckou výpověď pana M. a svědkyně, která je jeho družkou. K tomu však dle jeho názoru ani jeden ze správních orgánů nepřistoupil. Žalobce od samého počátku tvrdí, že předmětný skutek se tak, jak jej pan M. a svědkyně popisují, nestal a že jejich výpovědi jsou nepravdivé. Dle žalobce správní orgány měly v předmětném případě vyhodnotit výpovědi jednotlivých účastníků a svědkyně ve vztahu k jejich důvěryhodnosti s přihlédnutím k případným jejich rozporům. Dále měly tyto orgány rovněž vyhodnotit věrohodnost výpovědi svědkyně, která má úzký citový vztah k panu M. Svou povinnost zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nemůže správní orgán splnit pouhým konstatováním, že svědek byl poučen o právních následcích nepravdivé výpovědi.

Žalobce rovněž namítá, že nebyla správně provedena protokolace z ústního jednání. Žalobce při ústním jednání, uvedl skutečnosti, které předcházely incidentu, jež je předmětem sporu, avšak tyto nebyly v protokolu uvedeny a byly uvedeny tzv. mimo protokol, což dle žalobce v řízení o přestupku není možné. Je dle jeho názoru nepřipustné, aby část výpovědi osoby obviněné z přestupku nebyla protokolována. Protokol o ústním jednání má obsahovat co nejpřesnější záznam výpovědi účastníka řízení. Správnímu orgánu nepřísluší, aby vybrané části výpovědi označoval jako informace mimo protokol.

Žalobce namítá také, že po podání odvolání si žalovaný ve věci opatřil další důkazy, s nimiž žalobce nebyl seznámen a k nimž mu nebylo umožněno se vyjádřit v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“). Konkrétně se jednalo o písemné vyjádření prvoinstančního orgánu a navrhovatele ke skutečnosti, zda byli u incidentu přítomni ještě další svědci. Závěrem žalobce uvádí, že odvolací orgán se věcí zabýval nedostatečně, věc posoudil nesprávně, nebyly zde důvody k uznání jeho vinny a byl porušen správní řád konkrétně jeho ustanovení § 3, dle kterého správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Uvedl, že jednal jako odvolací orgán v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu a přezkoumával soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo,

s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumával v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

K námitce nevěrohodnosti svědkyně žalovaný sdělil, že neměl žádné pochybnosti o její důvěryhodnosti, ze spisu vyplývá, že svědkyně byla řádně poučena a v průběhu řízení nevystaly žádné pochybnosti, které by nasvědčovaly tomu, že její výpověď je zkreslená nebo nepravdivá.

K námitce nepravdivé protokolace žalovaný sdělil, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející pouze na základě obsahu spisu. Podle § 18 odst. 3 správního řádu platí, že protokol o jednání podepisují mimo jiné všechny osoby, které se jednání zúčastnily. Tyto osoby mají právo vznést námitky, které se do protokolu zaznamenávají. Jak vyplývá se správního spisu prvostupňového orgánu při ústním jednání ze dne 8.9.2009 žalobce žádnou námitku nevznnesl, výslovně uvedl, že nemá dále, co by k věci uvedl, a nenavrl žádné další důkazy v tomto řízení. Navíc jím údajně navrhovaní svědkové nebyli přítomni předmětnému incidentu, kdy měl být slovně napaden pan M., nemohli proto přispět k objasnění věci. Žalovaný trvá na tom, že se s touto řádně vypořádal.

Ohledně tvrzení žalobce, že si žalovaný v průběhu odvolacího řízení opatřil další důkazy, ke kterým se žalobce nemohl vyjádřit, žalovaný uvádí, že tvrzení žalobce je zavádějící a nepravdivé, neboť žalovaný si v průběhu odvolacího řízení žádné další důkazy neopatřil, ale pouze svým postupem zajistil, aby se navrhovatel mohl vyjádřit k doplnění odvolání.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření neuvedl žádné nové podstatné skutečnosti na svou obranu, neboť argumentuje stejným způsobem jako v napadeném rozhodnutí.

Oproti své žalobě dále žalobce zdůraznil, že nevěrohodnost svědkyně dle jeho názoru zvyšuje i skutečnost, že svůj vztah k panu M. se snažila utajit, když tvrdila, že jsou pouze známí. Podotkl, že žalovaný měl k dispozici protokoly z policie, kde pan M. uvedl, že svědkyně je jeho přítelkyně.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že ze strany pana M. jde o mstu za to, že žalobcova manželka ohlásila na policii, když jí hrubě slovně napadl. Zároveň poukázal na skutečnost, že v tomto případě byli vyslechnuti tři svědci, kteří slovní napadení potvrdili a vyslechnut byl rovněž i žalobce jako svědek. Přestupková komise však i přes výpovědi svědků rozhodla v neprospěch žalobcovy manželky a na rozdíl od předmětného případu výpověď žalobce jako manžela navrhovatelky nebrala přestupková komise vůbec v potaz, přestože byl řádně poučen o povinnosti vypovídat pravdu.

Dále žalobce vyjádřil pochybnosti o nepodjatosti členů přestupkové komise. Podjatost jejích členů má pramenit z neshod s manželkou žalobce z doby, kdy byla zaměstnána na Magistrátu města Chomutov. Podjatost se dle jeho názoru projevila ve způsobu protokolace jeho výpovědi a následném hodnocení této výpovědi.

K argumentaci žalovaného, že žalobce jako účastník řízení podepsal protokol, ačkoli má v současnosti k protokolaci výhrady, uvedl, že byl po své výpovědi tak rozrušen přístupem přestupkové komise, která mu dávala najevo, že je podle jejího názoru vinen, a to ještě dříve, než stačil k věci uvést své stanovisko, že nebyl schopen důkladně si prostudovat protokol, který podepsal.

Dále uvedl, že povinnost seznámit správní orgán před rozhodnutím účastníky s podklady rozhodnutí se vztahuje na všechny podklady a nejen na nové důkazy. Pokud si tedy žalovaný vyžádal nové podklady pro rozhodnutí a žalobce o tom neinformoval, a

neumožnil se mu s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, jde o závažné procesní pochybení, které je důvodem pro to, aby bylo rozhodnutí zrušeno.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Z obsahu spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 13.7.2009 byl prvoinstančnímu orgánu doručen od navrhovatele M. M. návrh na projednání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, v němž navrhovatel uvedl, že dne 18.5.2009 kolem 18:30 hodin před domem čp. 3900 v ul. Sluneční v Chomutově mu žalobce řekl, že je „pubertácký hovado, debil a krypl“. V návrhu uvedl, že svědkem incidentu byla Soňa Bartoňová. Ve věci bylo nařízeno dne 8.9.2009 ústní jednání.

Při ústním jednání byli vyslechnuti účastníci řízení a svědkyně S. B., o ústním jednání byl vyhotoven protokol č.j. ODaSČ 11337/745/2009. Na základě obsahu uvedeného protokolu bylo vydáno rozhodnutí prvoinstančního orgánu.

K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí s otázkou věrohodnosti S. B. s poukazem na skutečnost, že se jedná o družku pana M., který měl být uražen na cti výrokem žalobce, soud uvádí následující. V daném konkrétním případě se jednalo o posouzení skutečnosti, zda ze strany žalobce došlo k hanlivému výroku na adresu pana M. či nikoli. Z obsahu protokolu o ústním jednání vyplývá, že pan M. a svědkyně paní B. shodně uvedli, že k této skutečnosti došlo. Z uvedeného protokolu o ústním jednání rovněž vyplývá, že žalobce tuto skutečnost důsledně popírá. Z formulací obsažených v odvolání a doplnění odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí vyplývá, že zpochybňuje věrohodnost výpovědi svědkyně S. B. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce věrohodnosti svědkyně uvedl, že „podle § 55 odst. 5 správního řádu orgán svědka před výslechem poučí mimo jiné o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Orgán prvního stupně takto řádně svědkyni poučil a není důvod její výpověď zpochybnit.“ Takové vypořádání se s předmětnou námitkou ze strany žalovaného považuje soud za hrubě nedostatečné. V daném případě se projednával přestupek, jehož prokázání bylo založeno výhradně na vyjádření účastníků a svědectví jediného svědka paní S. B. V takových případech je nutno při hodnocení důkazů vypořádat se mimo jiné i s otázkou věrohodnosti jednotlivých výpovědí, resp. věrohodností svědka. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou účastníků řízení byly zcela protichůdné, klíčové role pro posouzení okolností eventuálního spáchání přestupku nabývá výpověď jediného svědka.

Správní orgány se obecně musí vypořádat s věrohodností samotné osoby svědka s přihlédnutím k jeho vztahům k osobě údajného pachatele přestupku a osobě navrhovatele (poškozeného), případně s přihlédnutím k samotnému spáchanému přestupku. Dále se musí správní orgány důsledně vypořádat i s otázkou věrohodnosti samotné výpovědi, a to dostatečně přezkoumatelným způsobem. Tedy nestačí pouhé konstatování, že není důvod svědkovu výpověď zpochybňovat, ale musí být pro toto tvrzení správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí opřeno o nějaké důvody a argumenty. V daném konkrétním případě se žalovaný pouhým odkazem na skutečnost, že svědkyně byla řádně poučena o povinnosti vypovídat pravdu, zcela nedostatečným způsobem vypořádal s odvolací námitkou vztahující se k věrohodnosti svědkyně a její výpovědi. V této skutečnosti soud shledal nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Uvedenou námitku tedy soud shledal jako důvodnou.

K námitce týkající se nesprávně provedené protokolace uvádí soud následující. Žalovaný se s námitkou nesprávně provedené protokolace při ústním jednání vypořádal v napadeném rozhodnutí pouhým konstatováním, že „*odvolací orgán nemůže posoudit, jak probíhalo ústní jednání a zda bylo vše řádně protokolováno ... odvolatel měl své připomínky okamžitě na místě uplatnit.*“ Takové zdůvodnění zejména s přihlédnutím ke skutkovému stavu v daném případě považuje soud za zcela nedostatečné. V ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla sepsáním pověřena, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenávají. V daném konkrétním případě žalobce protokol o ústním jednání konaném dne 8.9.2009, č.j. ODaSČ 11337/745/2009, podepsal, aniž by uvedl nějaké námitky proti jeho obsahu či způsobu protokolace. Obecně by tedy bylo možno konstatovat, že v případě námitky proti obsahu nebo způsobu protokolace je nutno tyto výhrady uplatnit nejpozději při podpisu předmětného protokolu a na pozdější námitky již nelze brát zřetel. Ovšem v daném konkrétním případě tomu tak není. Z vyjádření prvoinstančního orgánu ze dne 2.12.2009, které bylo žalovanému doručeno s označením doplnění spisové dokumentace je výslovně uvedeno, že tvrzení, že svědkem incidentu, který se odehrál několik dní před tím, než mělo dojít k urážce pana M., byla manželka žalobce a její syn ve výpovědi žalobce při ústním jednání skutečně zaznělo, ale nebylo to zaprotokolováno, neboť se to nevztahovalo k dané věci. Prvoinstanční orgán uvedl, že jde o informaci, která „*při ústním jednání zazněla mimo protokol.*“ Žalovaný tedy v době svého rozhodování musel vědět, že žalobcova námitka, ve které byla namítána nesprávně provedená protokolace, má svoji oporu ve skutkovém stavu. Prvoinstanční orgán ve svém vyjádření tuto skutečnost nejen nepopřel, ale dokonce potvrdil, že při ústním jednání byly uvedeny skutečnosti, které nebyly zaznamenány do protokolu. Za takového skutkového stavu nemůže obstát pouhý odkaz na nutnost uplatnění námitky do protokolu při jeho podpisu, ale je nutno, aby se žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí důsledně vypořádal se zjištěnými skutečnostmi, posoudil, zda v daném případě došlo k nesprávnému postupu při protokolaci a pokud ano, zda případné pochybení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. To však žalovaný v daném případě neučinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nepřihlédl ve vztahu k uvedené námitce ke skutkovému stavu, který vyšel najevo v průběhu odvolacího řízení. Proto shledal soud tuto námitku důvodnou. Ve výše uvedených skutečnostech rovněž soud shledal nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Soud poznamenává, že úvahy, které měly být obsahem napadeného rozhodnutí nelze nahradit obsahem vyjádření k podané žalobě.

K námitce žalobce, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s nově opatřenými důkazy resp. podklady k rozhodnutí, soud uvádí následující. V ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu je dále stanoveno, že správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. V daném konkrétním případě z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný z prvoinstančním orgánem předloženého správního spisu zjistil, že doplnění odvolání žalobce ze dne 21.10.2009 směřující proti prvoinstančnímu rozhodnutí nebylo doručeno panu M. jako navrhovateli k vyjádření. Proto přípisem ze dne 30.11.2009, e.č. 201710/2009, č.j. 13361/SČaKŽÚ/2009-3, uložil prvoinstančnímu orgánu, aby toto doplnění odvolání zaslal panu Müllerovi jako navrhovateli k vyjádření. Prvoinstanční orgán současně s předložením správního spisu v průvodním dopise ze dne 2.12.2009 označeném jako doplnění spisové dokumentace uvedl, že dne 2.12.2009 se dostavil pan M., kterému bylo předáno doplnění odvolání a co k tomuto doplnění odvolání pan M. uvedl. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu již dále nevyplývá, zda se v daném případě jednalo ze strany pana M. o podání učiněného do protokolu správního orgánu, či zda se jednalo o ústní jednání. Žádný protokol ani listina zachycující vyjádření pana M. ve správním spise obsažena není. Vzhledem k možnosti, že prvoinstanční orgán může po podání odvolání podle § 86 odst. 2 správního řádu dále doplňovat řízení, je dle názoru pro posouzení věci důležité, zda se jednalo o pouhé vyjádření navrhovatele k podanému odvolání, či zda se jednalo o doplnění řízení o tvrzení navrhovatele. V případě, že by šlo o pouhé vyjádření navrhovatele k podanému odvolání, a nedošlo by k dalšímu doplňování řízení, nebylo by dle soudu pochybením žalovaného, pokud by vydal rozhodnutí, aniž by postupoval dle výše citovaného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v takovém případě by ve své podstatě k doplnění řízení nedošlo. Ovšem pokud se v daném případě jednalo o doplnění tvrzení navrhovatele, pak by se dle názoru soudu již o doplnění řízení zcela jistě jednalo. V takovém případě by postup podle ustanovení § 36 odst. 3 byl namístě. Z obsahu správního spisu však není patrné, o kterou z výše uvedených variant se jednalo. V tomto směru je nutno doplnit skutkový stav tak, aby uvedená skutečnost mohla být postavena najisto. Proto soud ve vztahu k této námitce dospěl k závěru, že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel je třeba zásadním způsobem doplnit a spatřuje v této skutečnosti vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Pro úplnost soud poznamenává, že skutečnost, že prvostupňový orgán postoupil odvolání žalobce žalovaného s vyjádřením, není důvodem pro postup dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dle názoru soudu není porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud odvolací orgán neseznámí účastníky řízení před vydáním rozhodnutí ve věci s obsahem stanoviska, se kterým prvoinstanční správní orgán předal správní spis odvolacímu orgánu. Nejedná se totiž o žádný podklad předložený některým z účastníků řízení, jenž by mohl mít význam pro rozhodnutí.

S přihlédnutím k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 640,-Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,- Kč za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Bc. Michaellem Kiselem (převzetí věci, podání žaloby a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění zák. č. 276/2006 Sb.), z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 440,- Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. srpna 2011

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová